

Expozitia de fotografie PRECUM IN CER, in continuare, la LIBRARIA SOPHIA. Cum a fost la vernisajul de la Palatul Sutu si la lansarea de la Sophia. TUR VIRTUAL si VIDEO

Pentru prietenii nostri care nu au reusit sa ajunga la Expozitia de Fotografie "Precum in cer" am creat posibilitatea unei vizite virtuale. Puteti sa va plimbati, apasand sageata din mijlocul ecranului de mai jos si folosind meniul din stanga (apropiere, indepartare, rotire, full screen, etc).

Vizionare placuta!

```
{qtvr http://nichitus.ro/wp-content/uploads/2012/02/Precum-in-cer-expozitie-foto-Cristina-Nichitus-Roncea-Palatul-Sutu.mov 700 456 devalvr("autoplay","2","autoplay speed","-6") qt("controller","false")}
```

CUM A FOST LA VERNISAJUL EXPOZITIEI DE FOTOGRAFIE "PRECUM IN CER" DE LA PALATUL SUTU

În perioada 15-30 ianuarie 2012 s-a desfășurat la Muzeul Bucureștiului – Palatul Sutu Expoziția de Fotografie "PRECUM ÎN CER" cu fotografiile din albumul "Precum în cer, așa și pe pământ" - Calatorie foto prin lumea ortodoxă românească, de Cristina Nichitus Roncea.

La vernisaj au luat cuvântul profesorul **Radu Ciuceanu**, fost detinut politic (1948 – 1963, fost membru in conducerea Mișcării Naționale de Rezistență Anticomunistă din Oltenia), președinte al Institutului Național pentru Studiul Totalitarismului al Academiei Române, Doctor în istorie și membru al Asociației Artiștilor Fotografi din România și al Federației Internaționale de Artă Fotografică și Academicianul **Alexandru Surdu**, Filosof, Doctor în filosofie, Președinte al Secției de Filosofie, Teologie, Psihologie și Pedagogie a Academiei Române, Director al Institutului de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru” al Academiei Române, Membru titular al Academiei Române din 1993 (corespondent – 1992).

Discursul Profesorului Dr Radu Ciuceanu la vernisajul expoziției "Precum in cer" de Cristina Nichitus Roncea

Discursul Profesorului Academician Alexandru Surdu la vernisajul expoziției "Precum in cer" de Cristina Nichitus Roncea

"Am apucat să arunc o privire asupra acestei expoziții constatând de la început niste calități deosebite ale fotografiilor, care au o tusa deosebită, sunt făcute din diferite perspective, uneori sunt prinse amanunte, alteori sunt prinse ansambluri dar dacă ar fi vorba să îi dau o denumire, așa cum mi-a sugerat domnul Adrian Horezeanu, lingvistul nostru care se pricepe atât de bine la limba română, dansul zicea "Precum in cer, asa si pe pamant". Este o comparație foarte bună, eu aș zice că expoziția merge tocmai invers, merge de pe pământ, merge de la credință, către colțul de la intrare, în dreapta, către cer. Și aceasta urcare este foarte bine temperată. Adică se porneste cineva, să zicem, care nu este orthodox dar care totuși crede în Dumnezeu și ar viziona în felul acesta expoziția, făcând abstracție de colțul acesta care s-ar încadra mai bine în cursul desfășurării către cer, și-ar da seama ce vrea să însemne. Deci, ne găsim pe pământ, ne găsim între alb și negru, ne găsim între Bine și Rau, și totuși sunt anumite persoane pe care noi le numim preoți care au privirea către cer dar care se găsesc în diferite ambianțe și au mainile cu care imploră, mainile cu care se înalță pe ei însșiși către un cer, către o împărăție a cerului. Și albul acesta și negrul, Binele și Raul, cu posibilitățile lui are întotdeauna câte o deschidere, are și câte o lumină. Și lumina aceea o citim și în ochii personajelor care pot fi asemănați cu niste sfinți printre noi deoarece au și locurile lor, cum aveau și zeitățile antice templele. În temple se știe foarte bine că nu intra lumea, așa cum intra aici, la expoziție. Templul era o clădire imensă în care era statuia zeului. Nu era zeul, era statuia lui. Aici vedem incaperile, templele noastre mici în care sunt icoanele și slujitorii lor. Nu se închină la icoane, ci prin intermediul icoanelor se închină la divinitate. Vedem aici ceva care răzbate parca și tot tinde în sus pentru că în cele din urmă să vedem un grup pe care l-a semnalat și distinsul domn Radu Ciuceanu, un grup care alcatuiește corul. Corul acesta în Antichitate juca un rol cu totul deosebit în tragediile antice. Corul era cel care povestea acțiunea și toată acțiunea o găsim acolo, cântată de corul acela, după care glasurile lor se ridică. Dumnezeu voastră vedeți mai bine, din partea aceea, se ridică către cer. Și parca din înaltul cerului vine un răspuns, vine o strălucire, o vedeți dumneavoastră acolo, care se îndreaptă către noi. Adică toate acestea nu sunt zadarnice, modul acesta în care înțelegem noi legătura dintre existent și transcendentă, dintre ceea ce este aici și ceea ce este dincolo, primește un răspuns.

Poate că rugăciunile noastre și ale romanilor, atât de amarați în zilele noastre, vor fi auzite

unde va si poate ca un soare din acela cum apare pe munti, cum apare in muntii Bucegi si straluceste pe crucea de pe Caraiman, poate ca ne va lumina si pe noi, poate ca ne va lumina mintile si ne va curata sufletele. Sigur ca sunt influentat de ceea ce se petrece, dar poate ca expozitia aceasta ne spune ceva despre sufletul nostru. Am scris o carte despre sufletul romanesc, cu alta ocazie o sa v-o ofer, "A sufletului romanesc cinstire". Exista multe modalitati prin care sa aducem cinstire sufletului romanesc.

Mie mi se pare ca aceasta expozitie, asa cum am vazut-o eu in fuga, facuta de distinsa doamna Cristina Nichitus Roncea care are un ochi, vad ca se uita mai mult cu dreptul decat cu stangul in aparat, are un ochi bine format. Ne-a prins bine sufletele si ne-a prins bine aceasta expozitie, mai ales ca este alaturi de sufletul nostru care se zbate aici, in Piata Universitatii, alaturi de sufletele noastre. Este o expozitie de suflet si o felicit pe distinsa doamna Cristina Nichitus Roncea!"

VIDEO discurs, [aici](#).

FOTOGRAFII de la vernisaj:

CUM A FOST LA LANSAREA EXPOZITIEI DE LA LIBRARIA SOPHIA

Discursul Profesorului Academician Florin Constantiniu la lansarea albumului de fotografie "Precum in cer, asa si pe pamant" de Cristina Nichitus Roncea

"Prea cucernice Parinte, onorat auditoriu, dragi cititori,

E pt mine si o mare onoare dar ma simt, o spun cu toata sinceritatea, nevrednic dupa ce am auzit cuvantul acesta care nu este numai un cuvant de prezentare a unei carti dar este si un cuvant de invatatura al parintelui Justin, pentru ca parintele Justin a ilustrat ceea ce dumneavoastra veti gasi in albumul doamnei Cristina Nichitus Roncea in ceea ce priveste viata monahala. A exprimat, as spune, in esenta ei, aceasta traire in solitudinea manastirii. Si eu, care in tinerete, in copilarie, am vrut si eu sa imbratisez preotia, dar m-am considerat exact cum si in seara aceasta ma consider nevrednic sa vorbesc dupa parintele Justin, m-am considerat nevrednic de haina preoteasca, am primit cu mare bucurie invitatia aceasta pe care mi-a facut-o doamna Nichitus Roncea si Editura Compania de a prefata volumul care se lanseaza in aceasta seara in fata dumneavoastra. Si am privit acest album in primul rand ca un istoric, fiindca pentru noi, istoricii, aceste imagini reprezinta niste izvoare, niste surse pentru cercetare. Exista in tipologia surselor pe care le foloseste istoricul asa-numitele izvoare iconografice. Si iata, prin mijloacele tehnice moderne, fotografia, ca si filmul, a ajuns sa fie pentru cercetatorul istoric un izvor. Si parcurgand acest album, am intrat, ca sa spun asa, in viata monahala pentru ca doamna Nichitus Roncea a izbutit sa surprinda aspectele cele mai caracteristice ale vietii de manastire.

Acum eu, ca istoric, stiu ce a insemnat Biserica in istoria poporului roman. As spune ca nu sunt foarte multe popoare in a caror evolutie Biserica sa fi jucat un rol atat de important cum a jucat in istoria romanilor. Pentru ca inca de la aparitia organizarii noastre de stat, a statelor feudale romanesti, Biserica a jucat un rol esential. A jucat un rol acolo, in Transilvania pentru ca

Transilvania fiind inclusa intr-o arie de expansiune a regatului ungar, care avea o functie apostolica, adica regii maghiari aveau incredintata de catre Papalitate misiunea aceasta de a difuza confesiunea catolica, deci ei faceau un prozelitism. Si in secolul al XIV-lea regele Ludovic I al Ungariei a hotarat ca nimeni dintre cei care erau nobili sa nu mai pastreze statutul de nobil daca nu era catolic. Atunci, nobilii romani au fost pusi in fata unei alternative dureroase. Sau sa-si abjure credinta, sa treaca la catolicism dar aceasta ii desprindea de masa poporului roman si ii deschidea maghiarizarii si lucrul acesta s-a intamplat cu familia Corvinesilor. Iancu de Hunedoara era roman dar Mathias Corvin, care a fost fiul lui si a ajuns regele Ungariei, nu mai avea constiinta romanitatii. Se integrase perfect nobilimii maghiare.

Iar dincoace de Carpati, in zona aceasta care apartine asa numitului Commonwealth bizantin, adica a ariei de difuzare a civilizatiei si culturii bizantine si a organizarii ecleziastice bizantine, viata de stat s-a dezvoltat in umbra Bisericii, pentru ca in Evul Mediu nu se concepea sa existe un stapanitor politic daca nu era dublat de o capetenie bisericeasca. Si atunci, la 1330 il avem pe Basarab, invingatorul de la Posada, si la 1359 il avem pe Iachint, astazi sfantul Iachint de la Vicina care este intaiul mitropolit al Tarii Romanesti.

Biserica a jucat si in Transilvania si in Moldova si Tara Romaneasca aceasta functie esentiala de a pastra constiinta identitatii poporului roman, adica intre identitatea nationala si confesiunea ortodoxa a existat o asociere extraordinar de puternica.

Si in cadrul Bisericii as spune ca elementul cel mai important in viata noastra bisericeasca a fost monahismul pentru ca noi am avut aceasta mare sansa ca organizarea noastra de manastire s-a facut sub semnul isihasmului. Aici sunt convins ca sunt foarte multi studenti de la Teologie si nu este nevoie sa explic ce reprezinta conceptia isihasta, viziunea isihasta in dezvoltarea spiritualitatii ortodoxe. Voi spune un singur lucru: faptul ca la noi cuvantul de "sihast" deriva din "isihast" arata ca viata manastireasca a stat sub semnul acestei invataturi a sfantului Grigore Palama care ne indeamna ca prin aceasta concentrare spirituala, prin rostirea neincetata a rugaciunii inimii, sa ne ridicam pana la stadiul acela la care s-au inaltat sfintii Petru, Iacob si Ioan cand, insotindu-l pe Mantuitorul Iisus Hristos pe muntele Taborului s-au impartasit de lumina taborica. Pentru ca, asa cum se spune si la slujba bisericeasca, pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putinta oamenilor. Dar atunci ce putem vedea noi din Dumnezeu? Putem vedea acea lumina pe care au vazut-o cei trei apostoli cand Iisus s-a schimbat la fata pe muntele Taborului. Si in monahismul orthodox aceasta invatatura a sfantului Grigore Palama, dar care are radacini mai vechi decat sfantul Grigore Palama, in aceasta invatatura noi avem un indemn de a ne ridica prin aceasta viata curata, prin aceasta concentrare in interiorul nostru, prin trairia noastra in Dumnezeu, sa ne ridicam la starea aceea de liniste, de pace sufleteasca si mai ales de impartasire de lumina dumnezeiasca incat pentru Biserica ortodoxa faptul ca in structura ei s-a aflat institutia monahica care era intemeiata pe aceasta invatatura isihasta, a facut ca monahismul romanesc sa fie un factor de educare a societatii romanesti.

Si eu am incercat si incerc intotdeauna sa spun ca exista un sir de factori care confera un specific al calugarului roman de-a lungul istoriei poporului nostru.

In primul rand exista ceea ce numesc eu permeabilitatea sociala, adica marea majoritate a celor care au imbratisat, a celor care s-au dedicat vietii calugaresti proveneau din clasa taraneasca,

era o osmoza perfecta intre taranime, ceea ce se numeste talpa tarii, si acesti calugari. Vedeti, poate ca ati citit sau ati vazut filmul, ce era calugarul in Occident, ati vazut in "Numele trandafirului", era o categorie de oameni care, sigur, traiau in acele manastiri, dupa regulile vietii monahale occidentale, desfasurau o activitate culturala foarte bogata in acele scriptorii, dar intre ei si laicat, cum am spune astazi, era o mare distanta. As spune poate chiar era o fractura. Lucrul acesta n-a existat la noi. Aceasta permeabilitate sociala a facut ca monahul, desi traia acolo, retras in chilia manastii, totusi sa apartina si sa se integreze perfect vietii acestei mari majoritati a poporului roman care erau taranii.

In al doilea rand, si calugarul si taranul s-au hranit, ca sa spun asa, din aceeași cultura populara. Acolo, in Occident, calugarii se considerau detinatorii - aveau monopolul - culturii. Ei aveau acces la invatatura cea mai inalta, pe cand aici, la noi, lasand la o parte elita clerului, care aceia aveau o pregatire teologica serioasa, in Evul Mediu mai ales, aceasta capacitate, aceasta posibilitate de dialog permanent intre omul de rand si calugar, a facut ca si unul si altul sa se simta foarte aproape.

Iar in al treilea rand, exista aceasta comunitate de stil de viata. Daca luati cartea doamnei Nichitus Roncea o sa vedeti acolo scene unde calugarul merge sa care var la manastire, merge sa spele rufele de la manastire, sa faca curatenie, sa lucreze la bucatarie, taranul acela care venea de la ogor unde facea si el claca la boier, il vedea si pe calugar indeletnicindu-se cu aceleasi obligatii si asta crea o apropiere si o comunitate care a facut ca intre calugar si omul de rand de la noi, as spune romanul obisnuit, sa existe o legatura foarte puternica.

Si albumul ne introduce, as spune, cu foarte mare competenta si abilitate in acest aspecte care de multe ori sunt ascunse ale vietii calugaresti. Noi cand mergem in manastire vedem in primul rand opera de arta, mergem sa dam un acatist si dupa aceea plecam cu convingerea ca am avut un contact cu manastirea care, in sfarsit, ne-a dat o satisfactie estetica sau morala. Pe cand acum, albumul doamnei Nichitus Roncea ne permite sa patrundem in ungherele vietii calugaresti, sa cunoastem putin aceasta manastire din interior. Ceea ce se numeste astazi un "insider" a fost doamna Nichitus Roncea atunci cand a facut aceste fotografii.

Si iata ca printr-o oranduiala a proniei ceresti aceasta lansare are loc astazi cand sunt praznuiti alaturi de alti sfinti, doi mari parinti ai vietii calugaresti. Este vorba de sfantul Macarie Egipteanul sau sfantul Macarie cel Mare si sfantul Macarie Alexandrinul. Iar maine este sfantul Eftimie cel Mare care, cum spune foarte frumos la Tropar, Sfantul Eftimie cel Mare a facut ca pustia aceasta neroditoare sa rodeasca pe fiii cei duhovnicesti prin stradania lui. Si noi astazi suntem chemati sa patrundem, gratie acestui album, in lumea manastireasca pe care nu o frecventam decat cu totul intamplator, sa spunem vara, intr-un concediu sau cati dintre noi merg intr-un pelerinaj din acela ca sa patrunda sau cat pot sa stea acolo in manastire.

Cartea aceasta ne va fi de acum, asa cum spunea parintele Justin adineauri, ne va fi noua un indreptar si un indrumar in cunoasterea vietii manastiresti. Pentru ca in momentul de fata, cred ca marea problema a fiecarui crestin este felul in care noi ne racordam la viata care ne inconjoara. Cred ca dumneavoastra ati observat, a devenit un loc comun sa se vorbeasca despre secularizare dar nu este numai secularizarea veacului acestuia, e faptul ca impotriva Bisericii, impotriva crestinismului in general, se duce o adevarata ofensiva. Eu intotdeauna

semnalez faptul ca la Craciun si la Pasti iau revistele care apar in Occident si sub pretextul acesta, al prezentarii, care sunt rezultatele cele mai noi in ce priveste cercetarea inceputurilor crestinismului, a predicii Mantuitorului, a activitatii apostolilor, se strecoara cu foarte mare dibacie necredinta. Se pune sub semnul indoielii tot ceea ce este temeiul de baza al credintei noastre, se pune sub semnul intrebării si se sadeste in sufletul credinciosului indoiala. In afara de aceasta, este ofensiva care se duce prin presa, prin televiziune, o viata care nu mai are nici un fel de norme morale, care sa o stapaneasca, sa o controleze, sa o impiedice sa alunece in pacat. Si as spune ca in momentul de fata este, eu nu ma sfiesc sa o spun, o ofensiva diavoleasca impotriva Bisericii.

Or, pentru aceasta noi trebuie sa gasim arme cu care sa luptam impotriva celor care vor sa ne distruga credinta. Si pentru a putea gasi aceste arme as spune ca arsenalul nostru ramane invatatura lui Hristos, asa cum este ea pastrata in manastirile noastre ortodoxe pentru ca in manastirile noastre ortodoxe este aceasta traire profunda, de identificare cu invatatura divina care, intradevar, este o armura pe care o avem impotriva acestor ispite diavolesti. Noi, sigur, suntem niste firi slabe, sfantul Macarie - este episodul acesta in Pateric - sfantul Macarie Egipteanul cand a vrut sa se faca calugar avea mari indoileli daca avea forta necesara pentru a imbratasa viata calugareasca. Mergand acolo, in pustie, a vazut la un moment dat doi oameni care erau goi si stateau acolo, in apropierea Nilului cred ca era, si i-a intreat "dar cum puteti trai asa, nu va arde arsita soarelui, nu va ingheata frigul iernii?" si ei au raspuns: "Nu. Dumnezeu ne ajuta sa nu simtim nici arsita verii, nici frigul iernii pentru ca Dumnezeu ne da, intradevar, acest sprijin daca noi il cautam". Si eu am avut intotdeauna in minte cuvantul parintelui Steinhard care il cita intr-una din predicile sale pe sfantul Isac Sirul. Si ce spunea sfantul Isac Sirul? "Nu huliti spunand ca Dumnezeu este drept" Cand auzim cuvintele astea, intradevar, ni se pare ca este o greseala, ca este o aruncare in ispita. Cum sa spunem ca e hula daca spunem ca Dumnezeu nu este drept? Si sfantul Isac Sirul pe care il interpreteaza parintele Steinhard avea in vedere ca Dumnezeu, daca ar fi drept, atat cat suntem noi de pacatosi, nu ne-am mantui, nu am avea dreptul sa ne rugam Lui ca sa ne ajute, pentru ca nu suntem vrednici de mila Lui. Dar El, tocmai pentru ca nu este drept, ci este milostiv, de aceea se coboara asupra noastra si ne da ajutorul Lui.

Si am sa inchei cu un episod din viata unui sfant care se praznuieste tot maine. Este foarte putin cunoscut, Petru Vamesul, e un dregator bizantin care a trait in vremea lui Justinian, Justinian domneste intre 527-565. La inceput era un om foarte rau, zgarcit in primul rand, si a venit odata la el un sarac si i-a cerut sa-i dea ceva de pomana si Petru Vamesul s-a infuriat si a luat o paine si a aruncat-o in el ca sa-l alunge. Dupa aceea, la scurt timp, s-a imbolnavit Petru Vamesul si a avut o viziune, avea impresia ca va muri si si-a vazut sufletul care era cantarit acolo, intre ingeri si diavoli, care tineau balanta. Si diavolii puneau toate pacatele lui si trageau talerul balantei. Si a venit ingerul si la faptele bune ce putea pune, care era singura fapta buna pe care o facuse? Ca zvarlise cu aceasta paine, nu i-o daduse, zvarlise aceasta paine in sarac ca sa-l alunge. Si ingerul a luat si a pus aceasta paine in talger ca sa-l mantui. In sensul asta, Dumnezeu nu e drept, ci este milostiv. Si cred ca invatatura aceasta este extrem de importanta mai ales acum, in zilele noastre.

Noi vedem ce agitatie este acum in Bucuresti, se iese pe strada, se protesteaza, se incendiaza si asa mai departe. Acestea sunt problemele veacului acestuia, mersul pe strada si iesitul la

demonstratie. Dar noi, daca suntem crestini, avem acolo un drum - la biserica - fiindca numai acolo ne este Mantuirea noastra. Si albumul doamnei Nichitus Roncea este o invitatie ca fiecare dintre noi sa gaseasca ragazul, daca nu al unui pelerinaj, daca nu avem posibilitatea sa calcam pragul unei manastiri, sa ne inchinam la o icoana facatoare de minuni, sa sarutam o relicva de sfant, macar concentrati acolo, asa cum sunt calugarii atunci cand rostesc rugaciunea inimii, asa cum e stradania fiecaruia de a ajunge la lumina aceea taborica, cu aceasta carte alaturi sa gandim la ce este sacrificiul calugarului, la ce este rugaciunea calugarului si intotdeauna sa avem in minte exemplul calugarului.

Va multumesc!"

VIDEO discurs, [aici](#) si [aici](#).

FOTOGRAFII de la lansare, in slide-ul de mai jos.

Strict autentic: La vederea multimii care nu a reusit sa intre in Libraria Sophia din Bucuresti o echipa de jandarmi s-a interesat daca este vorba de o manifestare de protest. Jandarmilor li s-a explicat ca este o demonstratie, dar pentru Patericul Egyptian si un Album de fotografie dedicat Ortodoxiei. Dupa ce s-au convins ca asa este s-au intors la autobuzele lor parcate in Piata Unirii in asteptarea unei eventuale interventii in Piata Universitatii. Vedeti si: [VIDEO. La TVR, despre albumul de fotografie PRECUM IN CER la emisiunea DE CE AS CITI. Despre forta evocatoare a imaginii.](#)

